

HOMÍLIA NA VEĽKONOČNÚ NEDEĽU
O PRÁZDNOM HROBE A PETROVI A JÁNOVI PRI HROBE

Drahí bratia a sestry,

väčšina víťazstiev, či už v športe, kultúre, umení, ale aj na pracoviskách, závisí od určitého nadšenia, horlivosti. Keď sa zamýšľame nad mnohými výrazmi slovenského jazyka, sú veľmi presné a vystihujú podstatu. Horlivosť, horieť, byť zapálený, nosiť v sebe oheň nadšenia za určité veci, to je opravdivá horlivosť. Aj v našom náboženskom živote je potrebné oduševnenie a horlivosť. Už niekoľkokrát som spomínal, že v starých prekladoch Svätého písma pri opise ako Pána Ježiša naplňal zápal pre Boží chrám, bol použitý výraz zapalovala ho «revnivosť» (pozn. podľa Roháčkovho prekladu Svätého písma) pre Boží dom. To je tiež veľmi pekný starobylý výraz, ktorý vyjadruje, že nestačí zakričať, ale zarevať. To Ježiš urobil, keď vyhánal kupcov z chrámu, ktorí znesväcovali Boží chrám. Mária Magdaléna, ktorá sa prvá ponáhľala skoro ráno k Ježišovmu hrobu, tiež horela pre Krista. Keď videla, že je náhrobný kameň odvalený, bez rozmýšľania sa rozbehla a bežala k Šimonovi Petrovi a k inému učeníkovi Jánovi a oznámila im, čo videla. A oni sa hneď rozbehli k hrobu. Boli to takmer bežecké preteky a keďže Ján bol mladší od Petra, mohol byť medzi nimi aj dvadsať-ročný rozdiel, pribehol samozrejme k hrobu ako prvý, ale dnu nevošiel. Vtedy ešte bola úcta k starším na úrovni. Petra už vtedy považovali za svojho vodcu, akéhosi reprezentanta samotného Pána Ježiša, preto to Ján urobil. Hoci pribehol k hrobu prvý, zostal stáť pri otvorenom hrobe, počkal než príde Peter a jeho pustil do hrobu ako prvého. Potom môžeme pokračovať s emauzskými učeníkmi, ktorým neznámy pútnik vysvetľoval Písma a potom sa im nechával spoznať pri lámaní chleba. Rozbehli sa späť do Jeruzalema, aby zvestovali: „Stretli sme sa s naším Majstrom pri Eucharistii. To bola vlastne svätá omša, pri ktorej spoznali zmŕtvychvstalého Pána Ježiša.

Bratia sestry, keď si spomenieme, aké boli možnosti v oblasti náboženského života pred tridsiatimi, štyridsiatimi, päťdesiatimi rokmi, už tomu ani sami neveríme. Keď to vysvetľujete svojim deťom, mládeži alebo ja mladým bohoslovcem, tak vidím na ich tvárach akúsi unudenosť, že spomíname komunizmus, tie staré časy a oni nechápu, čo to bolo. Napríklad takáto maličkosť. Každý utorok Vatikánsky rozhlas vysielal reláciu pre mládež. A to bolo zakázané. Komunisti to nechali rušiť rušičkou, stále sa opakovalo pískanie. Mali sme jeden starý tranzistor a nebolo dostať batérie, také hrubšie, preto sme si kúpili plošnú batériu a drôtkami sme ju napojili. Celé sme to spojili závaracou gumou a išli sme v Dunajskej Lužnej k hrádzi, aby nás niekto nesledoval, počúvať vysielanie Vatikánskeho rozhlasu. Vtedy bol u nás farárom nebohý otec biskup Dominik Tóth. On nás v tom povzbudzoval, hovoril: „Dávajte si pozor, aby vás nevideli a nezastihli, lebo za to hrozí vyhodenie zo školy.“ Aká to bola horlivosť, keď sa nám na chvíľu podarilo zachytiť tie správne vlny a počuli sme povzbudivé slová z Vatikánu skrze Vatikánsky rozhlas.

Potom v 1968-om film «Evanjelium podľa Matúša», aké to boli úžasne davy ľudí pred kinami, kde sa premietal tento čiernobiely film. Myslím, že Passolini bol režisérom tohto filmu a hrali v ňom obyčajní dedinčania. Teda nie nejaký film na vysokej umeleckej úrovni, ale nás to tak nadchlo... Hoci boli v 1968-om komunisti takí zadubení, že film bol mládeži neprístupný, lebo nechceli, aby naň išli mladí ľudia. My sme sa stavali na špičky, keď sme prechádzali popred pokladňu, aby sme vyzerali vyšší, že sme dospelí a nejakým spôsobom sme sa dostali do kina Metropol v Bratislave alebo do kina Hviezda. To boli nezabudnuteľné zážitky. Dnes

HOMÍLIA NA VEĽKONOČNÚ NEDEĽU
O PRÁZDNOM HROBE A PETROVI A JÁNOVI PRI HROBE

si to azda nikto neuvedomuje, ani si na to nespomína, aká to bola horlivosť. Takí sme boli zapálení pre Ježiša Krista, ktorého tam na filmovom plátne premietali. Hoci v komunistickej dobe premietali rôzne sovietske filmy, my sme videli film «Evanjelium podľa Matúša». Niečo úžasné. Mohol by som ešte spomenúť napríklad «Jesus Christ Superstar». Videl som to v Budapešti. U Maďarov bol komunizmus trochu umiernenější. Viete, aký to bol pocit, keď bol Ježiš znázornený vo filme, ako zomiera na kríži a v kinosále bolo počuť plač mladých dojatých ľudí?

Spomínam vám to len preto, moji drahí bratia a sestry, že v dnešnej dobe takejto «revnivosti», takejto horlivosti, takéhoto zápalu pre evanjelium a pre zmŕtvychvstalého Ježiša Krista je akoby pomenej. Ani si to nevšímame. Tiež v televízii sú rozličné filmy, ktoré vznikali v posledných 30 rokoch. Niektoré sú lepšie, niektoré sú také naturalistické, že Pán Ježiš bol vraj zaľúbený do Márie Magdalény... rôzne možné až nemožné scény... Dajú sa však z toho vybrať aj dobré veci, napríklad siahnuť po Svätom písme, aby sme sa presvedčili, či to tak bolo, ako nám to prezentoval moderný film. Sami si zoberme do svojich rúk Sväté písmo a meditujme, čítajme, naplňajme sa Božím slovom. Pretože v Božom slove tak, ako v Eucharistii je prítomný živý Kristus. Aby sme mohli byť opravdivými ohlasovateľmi Radostnej zvesti o Kristovom víťazstve nad smrťou a hriechom, musíme aj my horieť ohňom lásky voči nemu. Som presvedčený, že vo vás tento plameň, toto úprimné nadšenie plápolá. Počas sviatkov bolo aj v našich kostoloch veľa veriacich, ktorí pristúpili ku sviatosti pokánia i k Eucharistii. V niektorých kostoloch možno menej, ale inde viac. Telefonovali mi páni farári z rozličných farností, že toľko penitentov na svätej spovedi už nemali roky rokúce. Inde možno povedia, že to bolo poslabšie... Je to tak, že nie sme rovnakí a nie všetci sa dáme ovplyvniť pravým Slovom evanjelia. Nechávame sa ovplyvňovať aj médiami. Niektorí zostávajú pasívnejší, zatrpknutejší a ten plameň Ducha Svätého v nich je slabší.

V nedávnej minulosti som požehnal viacero veľmi pekných inštitúcií vrámci našej Trnavskej arcidiecézy. Bolo to napríklad Arcibiskupské gymnázium, ktoré sme obnovili. Jeho súčasťou je aj Pedagogická a sociálna akadémia blahoslavenej Laury. Požehnávali sme nový internát v Katolíckej spojenej škole v Komárne a celý jeden trakt nových budov, ktoré boli potrebné, pretože je tam taký veľký záujem o toto katolícke gymnázium a základnú školu. Volá sa volá Marianum. Takto by sme mohli pokračovať. Napríklad v Dunajskej Strede máme novú škôlku, potom ešte aj vo Veľkom Mederi a teraz pokračujeme tu v Trnave, kde sa dobrým smerom uberá výstavba novej Materskej školy, ktorá bude pre 60 detí. I v Piešťanoch sa už vykonávajú tieto práce. Vidíte, to je to pozitívne, krásne, čo nás musí naplňovať hrdosťou, že v posledných piatich rokoch sa s Božou pomocou a s pomocou mojich spolupracovníkov podarilo u nás vybudovať takéto dielo. Tešíme sa z toho. Veď sme ľudia. Aj vy, keď postavíte nový dom alebo si dáte svoj byt do poriadku, máte z toho radosť a aj my sa z toho tešíme. Tešia sa z toho niekedy aj starostovia, občas aj primátori. Ale sú aj také prípady, keď dobudujeme podľa nás veľké dielo, napríklad pre naše mesto, pre našu Trnavu a zo zastupiteľstva, župy a mesta na slávnosť nepríde nikto. Avšak nerobíme to na svoju slávu, ale na väčšiu česť a slávu Božiu.

Bratia a sestry, chcel by som to však prirovnať k jednej skutočnosti, ktorá sa nie tak dávno udiala v inej časti sveta. Stále mám pred sebou tú bolestnú udalosť, bolestný obraz

HOMÍLIA NA VEĽKONOČNÚ NEDEĽU
O PRÁZDNOM HROBE A PETROVI A JÁNOVI PRI HROBE

z iného prostredia škôl a študentského domova v Garisse v Keni. Tam bolo (upresňujúca pozn. 2. apríla 2015) islamskými radikálmi zavraždených 147 kresťanských chlapcov a dievčat, ktorí iba preto, že ako kresťania nevedeli citovať Korán a priznali sa k svojej kresťanskej identite, priniesli najvyššiu obeť, boli popravení. Okrem tých 147 bolo 79 zranených. Čítal som aj príbeh Abdula Rahmana z Afganistanu, ktorý zanechal islam a dal sa pokrstiť. Povedal, že si je vedomý toho, čo si vybral. Ak bude musieť zomrieť, tak prijme smrť v mene nášho Pána Ježiša Krista. Onedlho bol skutočne zajatý, uväznený medzi priekupníkov narkotík, vrahov, násilníkov a medzi týmito vrahmi, násilníkmi bol považovaný za najväčšieho zločinca, keďže o ňom vedeli, že prestúpil na kresťanskú vieru. Sami väzni ho mučili a týrali. Každý deň mu hrozilo zo strany strážnikov i spoluväzňov mučenie, ale Abdul zostal verný Kristovi. Uveril v Ježiša, jeho smrť a zmŕtvychvstanie a v to, že mu viera priniesla spásu. Pod tlakom kresťanských a občianskych organizácií bol Abdul napokon prepustený z väzenia a odcestoval do Talianska, kde získal politický azyl. Teraz býva v Taliansku a stretol sa aj so Svätým Ocom Františkom.

Keby nám niekto tvrdil, že niet zmŕtvychvstania, naša viera by nemala zmysel. Keby Kristus zostal ležať v hrobe Jozefa Arimatejského neďaleko Jeruzalema, tak všetko by bola len obyčajná legenda, rozprávka. Budha sa po smrti neukázal svojim vyznávačom, Mohamed zomrel v 64-om roku svojho života a jeho telo je pochované v Medine na území Saudskej Arábie. Jedine Ježiš Kristus vopred povedal, že bude trpieť a musí zomrieť, aby vstal potom z mŕtvych. Učeníci to pochopili, keď našli jeho prázdny hrob, v ktorom prišlo k zmŕtvychvstaniu.

Drahí bratia sestry, nie každý oheň je ohňom, ktorý zapalaťuje k dobrému. Duch Svätý je Boží plameň. Oheň, ktorý dáva život, nám ako Slnko dáva svetlo a Božie teplo. Ale diablov plameň, ktorý ničí ako bola zničená katedrála Notre Dame v Paríži, ničí intelektu ľudí, ideológiu deštruuje morálku v ľudskej duši, jednoducho je to ničiaci plameň. Teda nesmieme si zamieňať tieto dva plamene, plameň a oheň Ducha Svätého a plameň a oheň večného zatratenia. Všetci apoštoli, ktorí sa stretli so zmŕtvychvstalým Spasiteľom sveta, s výnimkou apoštola Jána, zomreli mučeníckou smrťou. Preto, že sa stali ohlasovateľmi radostnej udalosti jeho zmŕtvychvstania, boli zapálení plameňom viery. Ježiš hovorí: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.*“ (Mk 8,34) Preto našou Radostnou zvesťou je i to, že každé jedno utrpenie, ktoré pociťujeme vo svojom živote a cítime, že ho znášame pre Božie veci, je nám veľkým požehnaním. Pretože akú účasť budeme mať na utrpení nášho Spasiteľa, taká účasť nás čaká aj na večnej sláve Ježiša Krista. Uverme, že Kristus vstal z mŕtvych, že chce aj v každom z nás vstať z hriechneho života, z hrobu smrti a zmeniť náš život ohňom svojho Ducha Svätého.

Amen.